

1

KONINGIN ELSA EN PRINSES ANNA renden opgewonden rond in hun slaapkamer terwijl ze zich klaarmaakten om te vertrekken... en ze deden hun best om niet steeds te kijken hoe laat het was. Hun goede vriend Kristoff had hen uitgenodigd voor een avontuur, maar hij had de details geheimgehouden. Als ze hem vroegen waar ze naartoe gingen, zei hij vrolijk:

‘Een echt avontuur zit vol verrassingen, en dit wordt een echt avontuur.’

De zussen hadden zich de hele dag beziggehouden met karweitjes in het paleis om te voorkomen dat hun blik steeds naar de klok ging die zo traag vooruitging. Ze hadden om drie uur met Kristoff afgesproken op de binnenplaats, en nu het eindelijk twee uur was geweest, hadden ze het gevoel dat ze op het punt stonden te ontploffen.

Anna klopte op Elsa’s slaapkamerdeur. ‘Het is kwart over twee!’ riep ze.

Elsa kwam haar kamer uit met een brede glimlach op haar gezicht. ‘Dat weet ik,’ zei ze.

Ze renden de trap af naar de entreehal en botsten bijna tegen Gerda en Kai op, de oude, trouwe bedienden en vrienden van

de familie. ‘Oeps, sorry!’ zei Anna. ‘We zijn een beetje opgewonden.’

Gerda en Kai glimlachten naar de zussen. Het was een hele tijd geleden dat ze de meisjes zo vrolijk hadden meegemaakt. ‘Ja, dat is te zien,’ zei Gerda. ‘Waarom gaan jullie niet even rustig zitten?’

Kai viel haar bij. ‘Het duurt nog een poosje voordat Kristoff er is. Willen jullie een kopje thee?’

Thee? Ze moesten er niet aan denken! Ze waren veel te opgewonden! ‘Nee dank je,’ zei Elsa. ‘Maar een paar minuten rustig zitten lijkt me een goed idee.’

De zussen gingen naast elkaar zitten in de hal en begonnen meteen te praten over de weinige dingen die Kristoff hun wél had verteld.

‘Hij zei dat we niks hoeven meenemen,’ zei Anna langzaam, alsof ze probeerde zijn woorden te ontcijferen. ‘Denk je dat we ijs gaan oogsten?’

‘Dat denk ik niet,’ zei Elsa. ‘Aangezien we al eerder ijs met hem hebben geogst, geloof ik niet dat hij dat als een verrassing zou zien.’

‘Het wordt al snel donker,’ zei Anna, terwijl ze uit het raam naar de herfstlucht keek. ‘Misschien is het een kampvuur... met muziek. En moeten we meezingen?’

‘Of... misschien gaan we naar de sterren kijken?’ opperde Elsa.

Ze bedachten van alles in een poging erachter te komen waar ze naartoe zouden gaan, maar Kristoff had niet veel aanwijzingen gegeven. Ze wisten nog dat hij had

gezegd: ‘Het is iets wat jullie nog nooit hebben gezien. Waarschijnlijk hebben jullie er zelfs nog nooit van gehoord!’

‘Hoe kunnen we het raden als we niet eens weten dat het bestaat?’ vroeg Elsa.

‘Ik word gek van het wachten!’ Anna keek naar de klok. ‘Nog vijftien minuten,’ riep ze juichend, terwijl ze met haar voeten op de vloer trappelde.

Elsa lachte. ‘We hebben er minstens twee nodig om naar de binnenplaats te gaan.’

De zussen sprongen overeind, zeiden Gerda en Kai gedag en haastten zich het paleis uit naar de binnenplaats.

Kristoff en zijn rendier Sven stonden al op hen te wachten. Ook zij waren dus vroeg, en ze leken net zo ongeduldig als de meisjes.

Terwijl ze elkaar begroetten kwam hun vriend Olaf aanrennen, zwaaiend met zijn twijgenhand. ‘Ik ben klaar voor het supergeheime avontuur!’ riep hij. Vanaf de dag dat Elsa hem had gemaakt, was de vrolijke sneeuwpop deel van hun familie. Een reis zou niet compleet zijn zonder hem.

‘Mooi zo,’ zei Kristoff. ‘We zijn er allemaal, dus we kunnen vertrekken.’ Hij zette er stevig de pas in.

‘En...?’ zei Anna gretig, terwijl ze naast hem ging lopen. ‘Kun je ons nu vertellen waar we naartoe gaan?’

Kristoff glimlachte; hij genoot er met volle teugen van dat hij een geheim had. ‘Nou...’ zei hij, en toen zweeg hij even. ‘We gaan de bergen in.’

‘De bergen in,’ zei Anna hem na. ‘Oké.

En... wat gaan we doen als we in de bergen zijn?’ Ze probeerde hem meer informatie te ontlokken, maar zonder resultaat.

‘O, dat kan ik je niet vertellen,’ zei Kristoff plagend. ‘Dan is het geen verrassing meer. En een echt avontuur...’

‘Zit vol verrassingen,’ zeiden Elsa en Anna in koor.

‘Dat weten we allang!’ zei Anna.

De zussen kreunden van frustratie. Ze móésten gewoon weten waar ze naartoe gingen!

Kristoff lachte. ‘Oké dan,’ zei hij. ‘Ik zal jullie niet langer in spanning houden... We gaan naar de Trollenvallei voor de jaarlijkse kristalceremonie.’

De ogen van Elsa en Anna werden groot van verbazing, en de meisjes versnelden

hun pas. Ze waren geïntrigeerd door het weinige wat ze wisten over trollen en hun mysterieuze gewoonten. Allebei hadden ze de trollen diverse malen bezocht, en ze wisten dat de oudste trol, Grootpabbie, een wijze, vriendelijke leider was. Ook wisten ze dat trollen kristallen gebruikten. Maar Kristoff had gelijk – ze hadden nog nooit van de kristalceremonie gehoord.

‘Elk jaar huldigt Grootpabbie de jonge trollen die al hun kristallen van niveau één hebben verdiend,’ legde Kristoff uit. ‘Dat is een enorme prestatie. En de ceremonie is onvoorstelbaar.’ Hij had prachtige herinneringen aan de ceremonies die hij in de loop der jaren had bijgewoond, en hij wist zeker dat zijn vrienden de ervaring net zo geweldig zouden vinden als hij.

Er kwamen hoe langer hoe meer vragen bij Anna en Elsa op toen Kristoff hun vertelde dat de ceremonie één keer per jaar plaatsvond, in de herfst, en dat die alleen maar kon worden uitgevoerd onder het heldere noorderlicht. ‘Het licht is nooit zo mooi als tijdens de kristalceremonie,’ voegde hij eraan toe.

De meisjes haptten naar lucht bij het noemen van het noorderlicht, dat hen al van jongs af aan had gefascineerd. De gedachte aan het noorderlicht herinnerde hen aan de avonturen in hun kindertijd. Ze waren niet alleen dol op de schoonheid van het licht, maar ook op het raadselachtige ervan. Waarom was het licht soms groen en soms roze? Waarom wervelden de kleuren soms door elkaar? Anna en Elsa wisten

één ding zeker: ze vonden het geweldig om het licht te zien, vooral als het veelkleurig en helder was.

‘O, ik ben dol op het noorderlicht,’ zei Olaf. ‘Het is net een reusachtig hemel-feest.’

Kristoff vertelde hun dat de ceremonie dit jaar heel bijzonder zou worden, en niet alleen omdat zijn vrienden er voor het eerst bij zouden zijn. Er was nog een reden. Toen ze hem om uitleg vroegen glimlachte hij weer dat geheimzinnige lachje en zei hij: ‘Dat zullen jullie wel zien.’ Hij wilde nog niet al zijn geheimen prijsgeven.

Toen ze een open plek bij een groep pijnbomen naderden bleef Kristoff staan.

‘Zijn we er al?’ vroeg Olaf, terwijl hij om zich heen keek. Telkens wanneer Olaf de

Trollenvallei bezocht ontrolden de trollen zich uit hun rotsvorm om hem te begroeten. Hij keek neer op een dichtbij liggende rots. ‘Hallo, trollenvriend,’ zei hij, terwijl hij met zijn hand over de rots streek. ‘Ik vind het leuk je weer te zien. Je ziet er goed uit.’ Toen de rots niet veranderde in een vriendelijke trol wendde Olaf zich tot Kristoff en fluisterde: ‘Waarom zegt hij niks? Slaapt hij nog?’

Kristoff schudde zijn hoofd. ‘Nee, we zijn er nog niet. Dat is gewoon een rots.’

‘Nou, het was hoe dan ook een mooie rots,’ zei Olaf. Hij draaide zich om en zag de kop van Sven vlak voor zijn gezicht.

‘Hallo, Sven,’ zei Olaf. Kwijl droop van Svens lippen toen hij zijn kop nog dichterbij Olaf toe boog. ‘Hoe gaat het met je?’